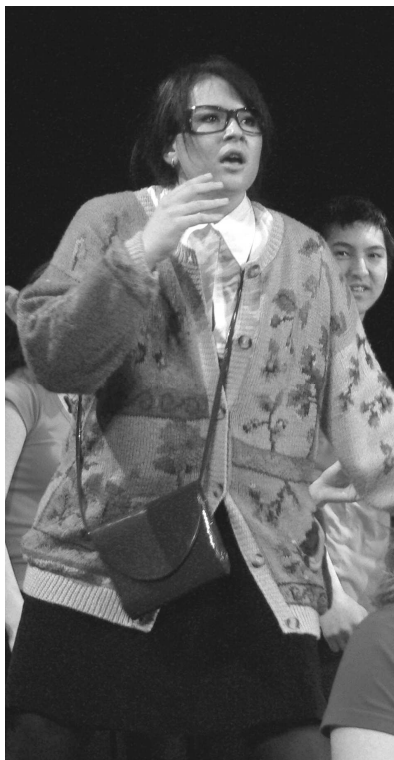

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA NOVINÁŘKY A. P.

Autorkou obrazové přílohy je neotřelá, mladá a talentovaná žurnalistka Festivalových novin, která výtvarné pole působnosti vzala jako výzvu, na kterou mnozí čekají celý život.

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-08 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Ludmila Kalčíková, Lenka Kružíková, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolinová, Eva Sýkorová, Tomáš Štampera, Monika Toužínová, Tereza Zudová - **Fotoreportér:** Zdeněk Krásenský, Magda Kodetová - **Výtvarná spolupráce:** Nikola Paúrová, Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

JID 20-08

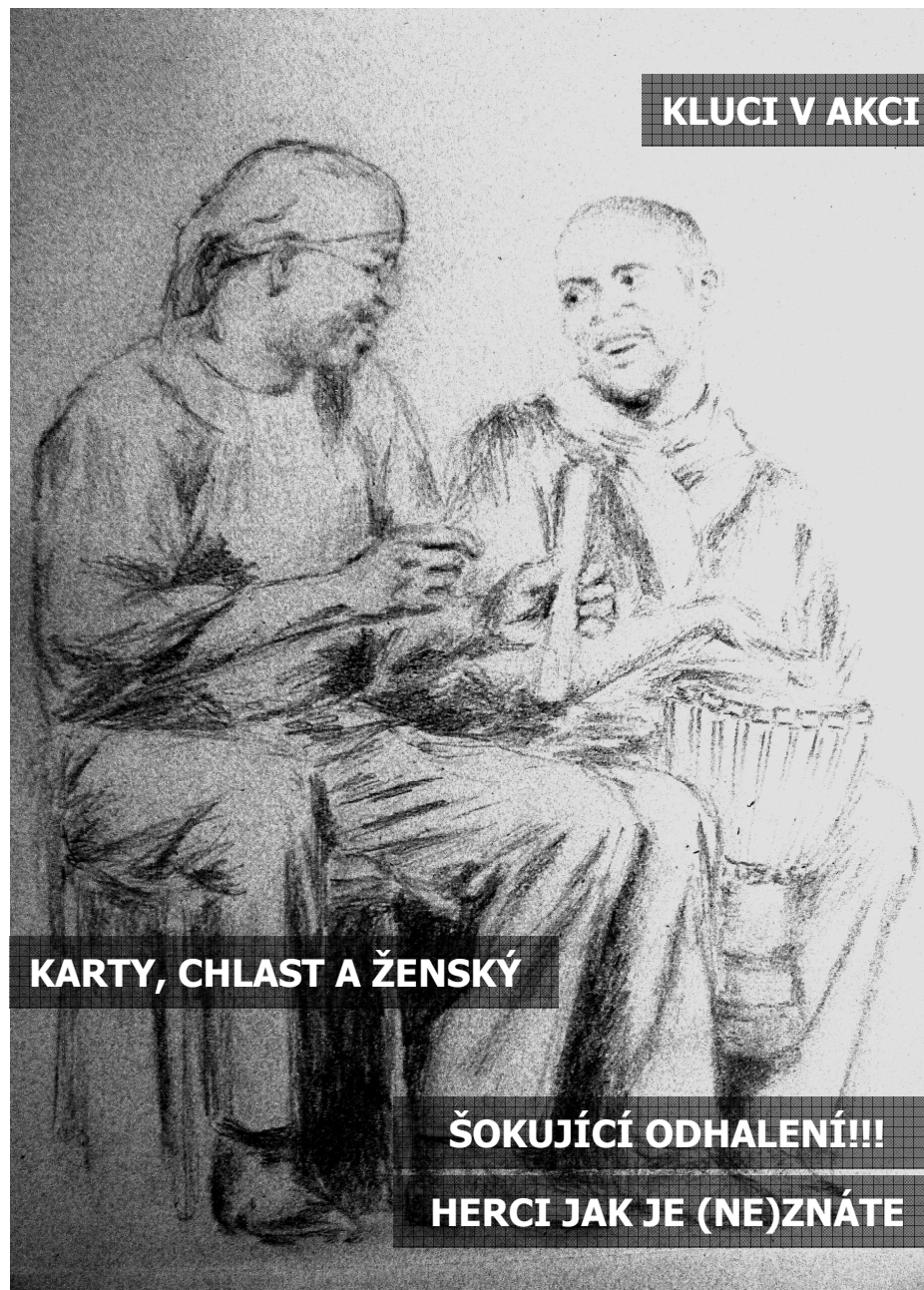
30. března

svátek má Arnošt

ročník 5

číslo 4

KLUCI V AKCI

KARTY, CHLAST A ŽENSKÝ

ŠOKUJÍCÍ ODHALENÍ!!!

HERCI JAK JE (NE)ZNÁTE

What a wonderful labyrinth!

Hustý! Nářez! Proboha, co to je? To si mohli pomyslet diváci při vstupu do sálu. DISK rozjel své „divadlo noir“, fantasy jízdu dimenzemi z čerstvě naporcované zvrhlé literatury ještě před samotným začátkem představení. Letošní absolventi katedry alternativního a loutkového divadla DAMU čerpali ze série příběhů Johna Sinclaire (J. Dark), konkrétně z dílu

LABYRINT. „Doposud jsme hráli spíš vážnější kusy, proto jsme se tentokrát rozhodli vyzkoušet něco méně „intelektuálního“. Chtěli jsme využít prvků fantasy a hlavně diváky pobavit,“ říká režisérka Petra Tejnorová. Petra napsala scénář, na který se během zkoušek navázala ještě řada scén, jež vznikly z improvizací. Ostatně že v inscenaci nejde o žádné velké umění, ale spíše o zábavu pro tvůrce i diváky, se shodli i herci.

A jakpak se jim v Jihlavě hrálo? „Jsme zvyklí vystupovat ve studiu, takže nám chyběl kontakt s lidmi a některé scény nevycházely tak jako obvykle,“ tvrdí Jakub Gottwald, představitel hlavní postavy Johna Sinclaire. Nicméně publikum inscenaci ohodnotilo bouřlivým potleskem.

Příběh Johna Sinclaire, lovce duchů, se odehrával v několika dimenzích, až divákovi mohlo připadnout, že se ocitl v počítačové hře. Zdatný tanečník Sinclair s nevídanými telepatickými schopnostmi se vydává do labyrintu hledat svou přítelkyni Glendu, která byla zajata šíleným démonem v šíleném růžovém kožichu! Sinclair se drží statečně, avšak zjišťuje, že nepřítel má přece jen navrch, neboť John si zapomněl všechny „kouzelné“ předměty u svého věrného kamaráda Suka. Ten má o Sinclaire strach, nejdříve se mu snaží pomoci užitečnými radami („Johne, jez tam hodně rýže.“), avšak zanedlouho se za Sinclairem do labyrintu sám vypraví.

**„Jsme zvyklí
vystupovat ve studiu,
takže nám chyběl
kontakt s lidmi.“**

Co jsem na tomto představení obzvláště ocenil, byla právě srozumitelnost. Ani jednou za celou dobu jsem si neřekl, že by mi bylo něco nejasné, a to považuji za velké plus. Bylo to popravdě řečeno poprvé na tomto festivalu, kdy jsem hře absolutně porozuměl, i když možná nebude chyba v hercích, ale ve mně.

Zatímco hra se nesla v lehce alkoholovém a tabákovém oparu, rozbor poroty byl plný smíchu. V samotném rozboru porotců doplatili pelhřimovští ochotníci právě na svoji vysokou úroveň. Z úst všech tří porotců proudily výtky hodné profesionálních divadelníků. I přes absenci tragikomických prostředků, nevyužitý potenciál stínohry a nedostatečné zdůraznění ústředního motivu se však porotci shodli na tom, že to bylo velice dobré představení. Jaroslav Stuchlík, který jako jediný z porotců znal předlohu, vytýkal souboru také špatnou scénografii, která podle něj spíše překážela, než pomáhala.

**„Rozbor poroty
byl plný
smíchu.“**

Pochválil naopak kostýmy, které byly vskutku velmi vydařené. Ke slovu se při rozboru dostali také diváci, kteří měli možnost hru i názory porotců zhodnotit.

Vojta Sedlák

Doprovodný festivalový program pohledem fotografa

DS Domino (DDM Pelhřimov) - Holubí mambo - C. D. Payne

Sobotní odpolední představení pelhřimovského divadelního souboru Domino jako by bylo z trochu jiného festivalu. Mezi amatérskými divadelními pokusy působil ten pelhřimovský značně profesionálně. Vyrovnané a věrohodné herecké výkony a, alespoň pro mě, naprostá srozumitelnost představení, to jsou jevy, které se na letošním ročníku

festivalu dohromady moc často nevidí. Adaptace Paynova příběhu Holubí mambo byla skutečně na trochu jiné úrovni, než s jakou jsme na festivalu tradičně konfrontováni, což ostatně přiznali i samotní porotci. Přinejmenším můj zážitek z představení byl proto velice pozitivní.

Trojice holubů je po zásahu skupiny ABC osvobozena z laboratoře. Na svobodě potkávají papouška Andulku, který je učí létat. Do hry vstupuje i holub Valda, o kterém si zbylí holubi mysleli, že je mrtvý. Společně se pokusí vykrást obchod s tabákem a lihovinami, bohužel neúspěšně, proto se holub Robin, jeden ze tří hlavních hrdinů, vypraví za sokolem Norisem. Ačkoliv se sokol normálně živí právě holuby, nabídku Robina přijme, protože mu za to slíbí sokolí slečnu. Výše zmíněný Valda však bohužel doplatí na Norisovy stravovací návyky a tragicky zhyne v jeho ústech.

Stop! Až doteď měla hra rázné tempo a nenechala diváky pořádně vydechnout. Ačkoliv i nadále byla hra velmi dobrá a nikdo z diváků sál neopustil, přeci jen představení ztratilo na akčnosti. Ve druhé, méně vydařené, půli do děje vstupuje malý Valda, syn zesnulého Valdy, a také obávaný predátor, kterým je sokolí slečna. Právě s ní začne sokol Noris flirtovat. Všichni hrdinové si nakonec najdou své ptačí partnerky a společně doputují ke konci hry. Vtipné, rázné, vydařené. Víc k představení Domina asi není potřeba říct.

„Mezi amatérskými divadelními pokusy působil ten pelhřimovský značně profesionálně.“

V celé inscenaci se prolíná Sinclairův zápas a jakási autoreflexe Glendy uvězněné v pekelném labyrintu. Jejich vyprávění, střídané se „skutečným“ hraním, doprovází zahalené postavy v teplákovkách, které vše předvádí s loutkami alias pomyslnými hlavními hrdiny. Celému představení dodával tempo zkušený beatboxer Jony Typek. Závěr příběhu plného „divného eroticismu a popkulturních metafor“ je až nečekaně jednoduchý. Poslední věty inscenace pochází z filmu D. Lynche - Alvin Straight, v nichž hlavní postava jede na traktůrku za svým přítelem přes celé Spojené státy.

Sinclair se ptá: „Ty jsi šel do toho labyrintu jenom kvůli mně?“ „Ano, šel,“ odpovídá bez váhání Suko...“ Konec je tak jednoduchý, že lečjaký divák strávil po odchodu z divadla celý večer přemýšlením a hledáním něčeho složitějšího a konkrétnějšího. „Dopadne to dobře,“ říká režisérka a tvrdí, že poslední obraz, kde si Sinclair povídá se Sukem a Glenda stojí uraženě opodál, je hádankou, kterou si má každý divák domyslet sám.

Aneta Pavlíčková

Zpoza pece - Najdi v sobě kus chlapa

Určitě jste si všimli natažených lan mezi stromy a lidí, jak po nich lezou. Je to nevidadelní dílna „Zpoza pece“. Nachází se v lesíku kousek od divadla a připravili ji Mirek Švihálek s Honzou Hintenausem. Asi si řeknete, že tohle dílna není. Stejnou otázku jsem si položila i já a zeptala jsem se taky jednoho z autorů. „Ne, tohle není dílna. Je to odreagování,“ odpovídá se zapálenou cigaretou v ruce Švihálek. „A Zpoza pece se to jmenuje proto, že jsme vylezli zpoza pece. Předtím jsme byli za pecí,“ dodává Hintenaus.

Že přelézt všechna lana natažená mezi stromy není jednoduché, jsem se přesvědčila sama. Lana jsou až na jednu výjimku pro jednotlivce. V jednom místě jsou ale u jednoho stromu upevněná dvě a každé končí u jiného. Se svým partnerem tak musíte najít společné těžiště a doufat, že se vám nic nestane. V lanovém centru se účastníci festivalu mohli pěkně odreagovat, třeba ve chvíli, kdy je našťovala porota.

Eva Sýkorová

DS Drdivadlo (DDM Telč) - Dostavník do Lordsburgu - Vladimír Zajíc

Sobotní ráno otevřela hra souboru DS Drdivadlo Dostavník do Lordsburgu. Jak už název napovídá, jednalo se o western, a to se vším všudy.

Chlast, ženský, saloon, chlast, šerif, karty, tanec, chlast, přestřelky, mrtvý, rakve a zase chlast. Vynikající bourbon cítili diváci (aspoň podvědomě) stejně silně jako kouř z dobytčářova doutníku. O pravidelné přísuny alkoholu se postaral doktor Doc, který sám tuto medicínu, pro západ tak typickou, zodpovědně užíval. Za pochválení určitě stojí i hlas Honzy Krejčíře, který chraptěl, jak zákon káže.

Přes karty, jakožto další z neřestí cestujících v dostavníku, tu byl Ondra Horník alias falešný hráč s koltem vždy připraveným. A když karty, tak je zase potřeba se trochu něčeho napít; Doktorův Jim Beam to jistil. Dalším cestujícím, který láhev neodmítne, je krásná Henrieta, jejímž půvabům podlehl hledaný Žulový Bill. Že je Henrieta možná víc zkušená, než je běžné, Billovi zřejmě nevadí. Problémem je spíš zatykač, který na něj vydal šerif. Henrieta, ač dojatá kovbojovým vyznáním, se kvůli němu nehodlá vzdát svého podniku v Lordsburgu, kam míří celý dostavník. Zdá se, že jediným počestným cestujícím je dcera poručíka Robertse, u které drncání v dostavníku přes díry a kameny vyvolá porod. Vše zdárně končí díky Henrietině duchapřítomnosti, když spacifikuje doktora vykřikujícího: „Rodí ona, aby bylo jasno, ne já!“

**„Chlast, ženský, saloon,
karty, tanec...“**

Bill má ve městě Lordsburgu ale jednu nevyřízenou záležitost. Zabít tři bandity mu pomáhá doktor, který svým velmi dobře naučeným grifem otevírání zátky skolil posledního protivníka Billovi k nohám se slovy: „A pak že alkohol nedokáže zabít!“ Cíle cesty je dosaženo, téměř všichni přežili a ztráty doplnil neočekávaný přírůstek. Whisky je vypitá...

Vyznění hry ale asi příliš nepřidal vypravěč, který se možná místy až moc snažil o poučné doplňování reálií. Některé scény byly bohužel lehce zmatené a divák nevěděl, jak má zareagovat. Doprovodná hudba ale dokreslila westernovou atmosféru a my, diváci, jsme se mohli podívat do romantických, leč drsných končin divokého západu.

Tomáš Štambera

Zločin Lorda Savila - DS Fatal - rozbor poroty

Na rozbor Zločinu Lorda Savily a dalších dvou her přišlo hodně diváků. Byl skoro plný sál. Hned v úvodu soubor Fatal uvedl na pravou míru, že na gymnáziu v Chotěboři je tradicí, že každý 3. ročník nacvičuje divadelní představení. Přidali, že jejich režisérka je spolužačkou a vrstevnicí všech herců. Michael Junášek začal s klady, které našel. Pochválil kostýmy, ztvárnění viktoriánské Anglie, držení těla a mluvení herců. Zároveň se však obrátil na soubor s tím, jestli si myslí, že má jejich hra nějaké sdělení. Odpovědí mu bylo, že určitě - člověk je řízen osudem. Jaroslav Stuchlík ocenil výpravnou scénu i hudební podtext, ale nelíbilo se mu, co předvedli herci. Poukázal na „úprk diváků“ během představení. Zeptal se diváků, proč odešli. Diváci se ozývali, že pro ně hra neměla akci, rušili je časté výměny scén. Jedna divačka vtipně a trefně konstatovala, že vrchol neslušnosti je, když odejde i jeden z porotců (Roman Sikora).

**„Diváci se
ozývali, že pro
ně hra neměla
akci, rušili je
časté výměny
scén.“**

Lída Kalčíková

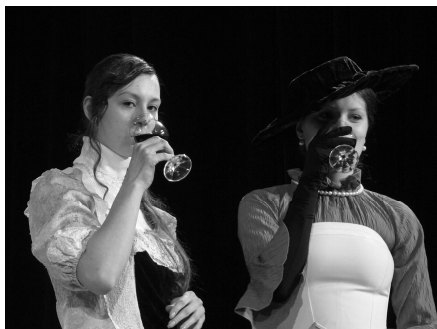

Kluci v akci

V průběhu soboty jste si v parku mohli všimnout tří velkých desek. Možná i někteří z vás se zapojili do akce, v jejímž rámci jste zanechali v Jihlavě svoji uměleckou stopu.

Jak mi prozradil Tomáš, obrazy vámi vytvořené pomocí barev a sprejů budou od příštího týdne zdobit jihlavské gymnázium.

Magda Kodetová

DS Fatal (G. Chotěboř) - Zločin Lorda Savila - podle O. Wilda

Lord Artur Savile má podle věštby zavraždit člověka ze svého okolí. Zdrčen svým osudem se rozhodne odložit svatbu se svojí snoubenkou na dobu, kdy už bude po vraždě. S pomocí našeptávače - osudu se rozhodne, že jeho obětí bude stará tetička. Využije zdravotních problémů své tety a donese jí lék (ve skutečnosti jed). Tetička

však zemře přirozenou smrtí a Artur tedy nevraždil. Svatba se opět odkládá a hlavní hrdina musí hledat další potencionální mrtvolu. Novou obětí má být Savilův strýc. Osud našeptávač poradí Arturovi, aby použil k vraždě výbušninu. Artur Savile tedy nechá vyrobit hodiny s výbušninou a pošle je strýci. Hodiny sice strýc dostal, jenže z hodin vyšel tak akorát obláček dýmu. Savilovi se nakonec přeci jenom podaří naplnit svůj osud. Shodí do Temže věštce, který mu strašný osud předpověděl.

Představení se neuvěřitelně táhlo. Herci mluvili velmi potichu, ale možná se jejich hlasy jen ztrácely v šumu přicházejícím od zadních řad nudícího se obecnstva. Očividné byly i občasné výpadky textu, které se objevily na začátku představení. Postupem času nejspíš opadla z herců nervozita a v druhé části hry byl projev souboru lepší. Tichá řeč herců a možná i únava z předcházejících dní způsobily nezadržitelné klížení očí diváků v sále. Při každém přerušení děje a zatažení opony publikum v houfech opouštělo sál. A to pravděpodobně soubor neměl v plánu.

Ale abych nepsala jen negativa, musím vyzdvihnout i plusy. Postava Osudu byla velmi zajímavá a dobře zahraná. Škoda, že mi trvalo dlouhou dobu, než jsem význam této postavy pochopila. I když bylo napsáno, že: „Osud, tajemný našeptávač, prostupuje celou hrou a s ironií sobě vlastní ukazuje, jak si s námi dokáže zahrávat,“ nějak jsem tam tu ironii nenašla. Bohužel. Hlavní plusem ale byly krásné kulisy a obzvláště úžasné kostýmy, které současně s tichou hudbou v pozadí navodily tu správnou atmosféru Anglie 19. století. To se souboru opravdu podařilo.

Lenka Kružíková

Dostavník do Lordsburgu - DS Drdivadlo - rozbor poroty

Porota se při rozboru hry vrátila k čtvrtému představení divadelního souboru Negativ s názvem Wanted.

Nabízelo se totiž jeho porovnání s telčským Dostavníkem. Představení mělo být podobnou parodií. Podle poroty se ale parodie souboru Drdivadlo příliš nepovedla.

Michael Junášek prohlásil: „Vy, mladí, my možná budete rozumět. Byla to pro mě cochtárna. Nebo parodie?“

Jaroslav Stuchlík řekl, že ve hře bylo extrémně málo divadla. Na druhou stranu, porota kladně ohodnotila výpravu a montypythnovský závěr hry, kde mrtvoly tří banditů prosily o život.

Eva Sýkorová

Čímkoli na cokoli

Ach ty páteční noci... Ty bývají náročné a dlouhé. Nejinak tomu bylo i druhého dne festivalu. To byl jeden z důvodů, proč se nakonec první část literární dílny neuskutečnila. Prostě desátá hodina ranní se ukázala být šibeničním termínem. Na třetí hodinu jsme ale už dorazili a schůzka v Klubku se Skřítkem se konala v poklidném a pohodovém duchu. Představili jsme sami sebe, jakožto románové hrdiny, vymysleli jsme názvy detektivek i pohádek, zkusili si napsat úvodní část monodramatu, o pár veršů jsme se pokusili... Napsali jsme pár námětů na absurdní příběhy, takové nápady debilního autora. Nepoužitelné, nepopsatelné, nezveřejnitelné a nepochopitelné. Nakonec jsme použili hudbu jako inspiraci. A inspiraci jako hudbu. O zážitek, o zkušenost víc. Poučili jsme se, naučili jsme se, zamysleli jsme se. A bavilo nás to.

**„Ach ty páteční noci...
Ty bývají náročné a dlouhé.“**

Bára Stolínová

DS Ambrózia (Pouchov) - Johanka z Arku - autorská hra

Během půlhodinového představení souboru Ambrózia o Johance z Arku se celý sál ocitl v prostředí francouzské vesničky Domrémy, na královském dvoře nebo přímo na francouzském bojišti.

Členka souboru už v úvodu prozradila, že si do příběhu přidali i vlastní postavy, které tam ani nemusely být. Příběh však oživily a doplnily o novou stránku. Od začátku nás hrou provázely dvě typické vesnické drbny, které sebraly, na co přišly. Role drben oběma dívkám opravdu sedly. Dobrý byl i výběr jednoduchých kostýmů, obzvlášť pak pro další postavy krále, šaška i samotné Johanky. Velmi efektivní byly přesné nástupy a rychlé přeměny scény, která byla opět jednoduchá, a potvrdilo se, že v jednoduchosti je síla. Hlasy, které slyšela Johanka ve své hlavě a které ji přesvědčovaly o vedení vojsk Francie, byly také výborně provedeny. Na Johanku osvětlenou září „z nebes“ byl krásný pohled. Stejně jako když stála s mečem vztaženým vzhůru a loučila se, než odešla do války.

Herecké výkony všech byly velmi dobré. Jeden bych ale přesto chtěla vyzdvihnout. A to moudrého šaška Denisu Andriovou, která se nemohla na svou roli hodit víc. Abychom stále nepěli jen chválu, tak možná podotknu, že hudba z Amélie z Montmartru se mi k tématu moc nehodila, ale ostatní hudba byla opět vybraná vhodně.

Nedočkali jsme se žádných zpoždění, dlouhých průtahů nebo zbytečných scén, které by neposouvaly děj. Hra plynula rychle, byla zajímavá a bylo vidět, že všichni si dali opravdu záležet.

Renča Neprašová

Johanka z Arku - DS Ambrózia - rozbor poroty

„Co nám tohle představení mělo sdělit?“ Tak zahájil debatu nad Johankou z Arku Michael Junášek. Už z této otázky se dal odtušit hlavní nedostatek, který porota podrobila značné kritice. „Když se chce někdo zabývat dějepisem, jde studovat dějepis. Ale my tady chceme jít pod povrch a pochopit, co za tím je!“ vyjádřil se Jaroslav Stuchlík. Celý problém tak zřejmě tkvěl v tom, že hra, ač chtěla, nenabídla nic pro naše hlavy a srdce, nedokázala diváky vzrušit svou ideou, proti čemuž však zaprotestovalo několik odvážných diváků. A porotci přidali ještě jednu otázku: „Proč šašek nehrál Johanku?“ I přesto, Johanko, nesmutni. Kladných ohlasů od diváků mimo rozbor bylo slyšet dost.

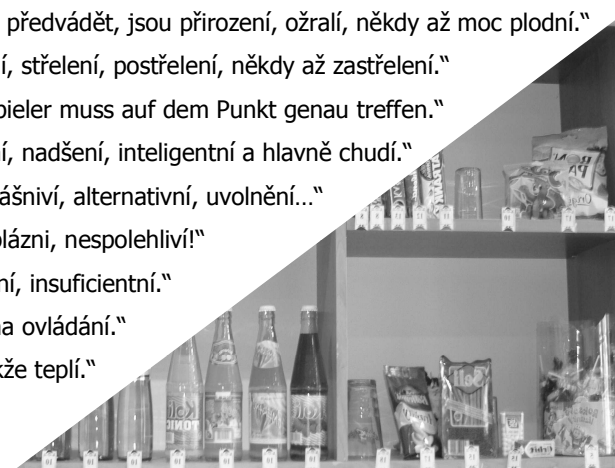
Tereza Zudová

„Chudí a hladoví“

(festivalová minianketa - Jací jsou herci?)

Muž versus žena. Herec versus... kdo? Herci jsou často opomíjenou „sortou“. Dalo by se říci, že jejich poznávacím znamením je krabička cigaret a občas nějaké to nelichotivé slovíčko. Festivalové noviny se pokusily herce tak trochu zaškaturkovat. Zavítala jsem do řad divadelníků s otázkou: Jak byste charakterizovali herce?

Ambrózia:	„Potřebují se předvádět, jsou přirození, ožralí, někdy až moc plodní.“
Verča B.:	„Jsou barevní, střelení, postřelení, někdy až zastřelení.“
Los Talentos:	„Der Schauspieler muss auf dem Punkt genau treffen.“
Soňa P.:	„Mladí, krásní, nadšení, inteligentní a hlavně chudí.“
Pavčina H.:	„Herci jsou vášniví, alternativní, uvolnění...“
Lucie Ch.:	„Nevyspalí, blázni, nespolehliví!“
Ambrózia	„Inkontinentní, insuficientní.“
Jiří Š.:	„Inteligenti na ovládání.“
Ambrózia	„Zpocení, takže teplí.“
Kavárnice:	„Nenažraní!“
Jirka Š.:	„Jsou sexy!“

Aneta Pavlíčková